

ROB RINDER

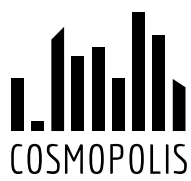
Jedna vražda.
Jeden nemožný prípad.

KTO JE VINNÝ?



PROCES


COSMOPOLIS



**ROB
RINDER**

PROCES

ROB RINDER PROCES

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 394. publikáciu.

Z anglického originálu *The Trial*, vydaného vydavateľstvom *Cornerstone* v roku 2023,
preložila do slovenčiny Miriam Ghaniová
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2026
Počet strán 312
Tlač TBB, a.s.
BN: 149761/01

Copyright © Rob Rinder, 2023
First published as *The Trial* 2023 by Century, an imprint of Cornerstone.
Cornerstone is part of the Penguin Random House group of companies.
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Miriam Ghaniová, 2026
Cover designed in-house at Cornerstone by Henry Petrides
Images: Shutterstock

No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

ISBN 978-80-8305-238-3 (ePub)
ISBN 978-80-8305-237-6 (pdf)
ISBN 978-80-8305-236-9 (print)

Venujem Victorii Cohenovej

Prológ

Bol to deň jeho smrti, ale detektív inšpektor Grant Cliveden o tom ešte nevedel. V to ráno sa síce odohrali zvláštne udalosti, ale teraz svietilo slnko, kráčal po Fleet Street k Hlavnému trestnému súdu Old Bailey a bol presvedčený, že všetko pôjde podľa jeho predstáv. Detektív inšpektor Cliveden mal atletickú postavu a výzor, ktorý síce nedosahoval úroveň Hollywoodu, ale spĺňal aspoň štandardy televízie. Upravil si lesklé gombíky na uniforme a narovnal si kravatu. Aj keď vďaka svojej pozícii v policajnej hierarchii nemusel na súdne pojednávania nosiť uniformu, rád si ju obliekal a jeho šéf mu to viac než ochotne dovolil. Byť policajtom bolo pre neho ušľachtilým poslaním a chcel, aby celý svet vedel, že je na svoje povolanie hrdý. Samozrejme, vďaka tomu vzbudzoval viac pozornosti. Aj teraz si všimol skupinu tínedžerov na školskom výlete, ktorí na neho vzrušene ukazovali z druhej strany cesty. Priateľsky im zamával. Dokumentárny film o tom, ako zosnulú kráľovnú zachránil pred pokusom o atentát, museli opäť reprízovať na televíznom kanáli Channel 4. Všetky staré programy o kráľovskej rodine boli od smrti panovníčky v septembri minulého roka opäť odvysielané. Jeho tvár sa taktiež nachádzala v mnohých spomienkových materiáloch, nakoľko bol vedľajšou postavou pri kľúčovom momente v kráľovskej histórii.

To všetko sa však udialo už dávno. Kráľovská stráž bola jeho minulosťou, vážne trestné činy boli jeho prítomnosťou a, ak Boh dá, aj

budúcnosťou. Ako povedal Susanne Reidovej v relácii *Dobré ráno Británia*, keď ho požiadala, aby im porozprával o novej stratégii polície v boji proti kriminalite, bolo preňho čťou prejsť od ochrany jednej osoby, ktorá reprezentovala hodnoty celej spoločnosti, k ochrane spoločnosti samotnej. Usmial sa, keď si spomenul, ako jej oči žiarili obdivom, keď prednášal slávnostnú prísahu. Bože, vždy sa mu páčila. A on sa zas páčil producentom, ktorí mu ponúkli pravidelný slot s názvom „Správny britský policajt“ alebo niečo podobné. Samozrejme, odmietol to; práca policajta bola pre neho oveľa cennejšia.

Dnes mal predstúpiť pred súd ako kľúčový svedok polície v ďalšom významnom prípade – tentoraz išlo o nechutný gang tínedžerov. Vďaka zbraniam a drogám, ktoré osobne objavil pri prehliadkach domovov týchto malých sráčov, vedel, že ich majú v hrsti. Súdný proces sa síce ešte neblížil ku koncu, ale detektív inšpektor Cliveden si už v duchu pripisoval ďalšie víťazstvo – teda, vlastne štyri, ak počítal každého obžalovaného zvlášť. To znamenalo, že jeho osobný počet chytených zločincov za kalendárny rok už dosiahol číslo päťdesiat. Pocítil záchvev hrdosti – odkedy sa minulý rok opäť dostal na titulné stránky novín po tom, ako objavil najväčší úlovok kokaínu v histórii Londýna, vedel, že sa na neho upierajú oči verejnosti. Nemal v úmysle ju sklamať.

Ako sa často stávalo, v mysli sa mu vynorili tváre jeho dvoch detí. S láskou si spomenul na školský projekt, ktorý práve dokončil jeho osemročný syn Jamie. Včera večer mu ho ukázala jeho manželka Natasha, keď im nalievala plné poháre sviežeho Chablis zo supermarketu Waitrose. Jamieho trieda na súkromnej škole vo Wimbledone (pätnásťtisíc libier ročne! Čo by na to povedalo jeho mladšie ja?) dostala za úlohu napísať o ich osobných hrdinoch. Natasha povedala, že väčšina detí si vybrala popové hviezdy a futbalistov, ale Jamie sa rozhodol pre svojho otca. „Môj otec tvrdo pracuje, aby nás ochránil a aby v uliciach neboli zlí ľudia“ napísal krivým písmom osemročného dieťaťa. Detektív inšpektor Cliveden sa usmial: áno,

presne to bolo jeho prácou – za každú cenu. Rozhodne to bolo lepšie, než byť nejakým hajzlíkom s hedžovým fondom, ako bola väčšina ostatných otcov.

Keď sa pred ním vynorila budova Hlavného trestného súdu, detektív inšpektor Cliveden sa vystrel a zdvihol zrak. Mal pocit, akoby na neho pani spravodlivosť – alebo aspoň jej dvanásťmetrová zlatá socha – schvaľujúco žmurkla. Aj napriek tomu, že túto cestu absolvoval tisíckrát, vedel, že ho nikdy neomrzí prichádzať na najslávnejší súd na svete s vedomím, že vďaka verejným zamestnancom, ako je on, spoločnosť potrestá darebákov, ktorí si to zaslúžia.

Prešiel podchodom k verejnému vchodu, kde sa zhromaždila skupina priateľov a rodín obetí a obžalovaných. Letmo sa na nich usmial a vychutnával si vlnu uznania, ktorá prebehla davom, keď ich míňal. Pri verejnom vchode zbadal bývalú kolegyňu, ktorá práve odchádzala. Neodolal a široko sa na ňu usmial. Prsnaté starnúce členky ochranky, ktoré strážili vchod, ho vždy rady videli. Chichotali sa a flirtovali, keď jeho peňaženka a kľúče prechádzali cez skener. S radosťou im to odplatil, opýtal sa na Dawninho syna a žmurkol na Brendu. Vďaka tejto prirodzenej srdečnosti bol obľúbený nielen medzi priateľmi a kolegami, ale stala sa z neho aj všeobecne známa hviezda – obľúbený policajt národa, ktorého prizývali ako odborníka k všetkým otázkam týkajúcim sa práva a poriadku, využívali ho v policajných náborových kampaniach a tlač ho oslavovala ako moderného hrdinu. Prešiel cez leštené drevené dvere a mramorovú chodbu. Dobešla za ním mladá pekná súdna úradníčka s jemnými blondavými kučerami, ktorú nikdy predtým nestretol, a do rúk mu vtlačila kávu. „Máte akurát čas na to, aby ste ju vypili, inšpektor, kým vás nezavolajú,“ povedala a začervenala sa. Poďakoval sa jej a pokračoval smerom k súdnej sieni – na chvíľu sa musel zastaviť, pretože sa mu zahmlil zrak. Zvláštne. Rozmýšľal, či má čas si sadnúť. Nemal – okamžite ho zavolali do súdnej siene číslo tri. Cliveden sa s kávou v ruke snažil ignorovať zvláštny pocit v rukách a tupú

bolesť v žalúdku. *Možno som to včera v posilňovni prehnal*, pomyslel si. Dnes večer si urobí voľno.

Napriek čudnému pocitu, ktorý mu prebiehal svalmi, vošiel do súdnej siene svojou obvyklou sebavedomou chôdzou a čerpal silu z obdivných pohľadov dvanástich mužov a žien v porote. Na lavici obžalovaných sedeli štyria tínedžeri, ktorí vyzerali oveľa mladšie, ako si pamätal, a uhýbali pred ním očami. Sudkyňa, žena s tvárou z ocele, uprela na neho chladný pohľad. Nebol si istý, či ju už niekedy stretol. Javisko bolo pripravené – teraz prišiel čas na jeho hviezdny herecký výkon. Kráčal k svedeckej lavici a vystrel ruku k Biblii. Vtedy to pocítil – náhle a neodvratné vedomie, že jeho telo zlyháva. Tvár mu začala ovísať, zrak sa mu rozmazal. Chytil sa okraja lavice a zalapal po dychu. Snažil sa zavolať o pomoc, ale z úst mu vyšlo len nezrozumiteľné stonanie. Chytil sa za hrud' a zviezol sa na kolená, vedomý si rozruchu v súdnej sieni, kde ho obklopili advokáti, ktorých plášte viali ako krídla netopierov. Keď spadol na zem, jeho pohľad naposledy spočinul na kráľovskom erbe, najsilnejšom symbole spravodlivosti v Británii.

Potom sa okolo neho zotmelo.

1

Na schodoch Okresného súdu v Bexley si advokátsky koncipient Adam Green povzdychol, keď sa snažil natlačiť si preplnenú zložku dokumentov do batoha. Začínalo mrholiť, kvôli čomu strohá budo-va so štrkovou omietkou pôsobila ešte depresívnejšie. Za jeho chrbtom sa otvorili špinavé sklenené dvere, z ktorých vyšli dvaja advo-káti v strednom veku – jeden korpulentný a druhý plešatý. Adama si buď nevšimli, alebo predstierali, že ho nevidia, pretože sa nijako nepokúsili prerušiť rozhovor o klesajúcej úrovni koncipientov.

Adam zaťal zuby, vytiahol z vrečka telefón a napísal svojmu do- hliadajúcemu advokátovi: Neúspešný. Bola to dosť strohá rekapitulá- cia komédie omylov, ktorá sa v skutočnosti v to popoludnie odohrala, ale ako inak mal v jednej správe zhrnúť hrôzostrašný priebeh sprá- vania Dalea McGinna? Jonathanovi povie viac neskôr na večierku – alebo na „networkingovej akcii“, ako to všetci vznešene nazývali.

Bolo päť minút po piatej, jeho žiadosť o kauciu bola posledným pojednávaním počas typicky rušného dňa na súde. Adam bol vyčer- paný a túžobne myslel na svoju posteľ z IKEY v zanedbanej garsónke na Holloway Road. To však neprichádzalo do úvahy, pretože večie- rok – alebo networkingová akcia – organizovaný hlavným úradní- kom advokátskej komory Tonym Jonesom bol povinný. A Adam už teraz meškal.

Ponáhlal sa popri zanedbaných záložniach, stánkoch s rých- lym občerstvením a charitatívnych obchodoch na stanicu. Aprílový

dážď mu z krátkych tmavých vlasov stekal na lacný oblek. Modelil sa k Bohu, v ktorého veľmi neveril, aby mu čoskoro začalo priať šťastie. Byť jedným z dvoch koncipientov v prestížnej advokátskej komore Stag Court a poraziť štyristo uchádzačov znamenalo, že už spotreboval veľa svojho šťastia. A teraz sa ukázalo, že dostať sa tam bolo ľahké, ale zotrvať náročnejšie. Koncipientska stáž bol v podstate ročný pracovný pohovor na vytúžené miesto – trvalý post v advokátskej komore. Adam mal za sebou už viac ako polovicu, ale bez konkrétnych výsledkov. Avšak po všetkej tvrdej práci, dlhoch a obetavosti jeho mamy bolo zlyhanie nemožné.

Adam dobehol na nástupište práve v okamihu, keď prichádzal vlak, ktorý smeroval na londýnsku železničnú stanicu Victoria. Možno sa naňho predsa len usmeje šťastie. Vlak nebol plný – v tomto čase všetci cestovali opačným smerom – a mohol si sadnúť. Ďalší kúsok šťastia. Vzal výtlačok novín *The Sun* s ohnutými a so špinavými rohmi, ktorý na sedadle nechal predchádzajúci cestujúci. Prvých osem stránok sa venovalo otrave Granta Clivedena, rovnako ako každý deň, odkedy tento slávny policajt pred mesiacom zomrel v budove Hlavného trestného súdu Old Bailey.

Tlač a verejnosť sa zhodovali v jednom bode: existuje len jedna vec horšia ako vražda policajta, a tou je vražda policajta, ktorý bol zároveň aj menšou celebritou. Slovo „celebrita“ možno nebolo najvhodnejšie; Cliveden sa veľmi v pozornosti médií nevyžíval – podľa tohto konkrétneho článku v *The Sun* odmietol tanečnú súťaž *Strictly* „aspoň štyrikrát“. Napriek tomu si však našiel miesto v povedomí občanov, niekde medzi národným pokladom a oporou spoločnosti. V ére influencerov a hviezd z reality šou Cliveden predstavoval skutočné hrdinstvo, povinnosť a integritu. Bol jednoducho všetkým, čím podľa Britov mali byť verejní činitelia. Adam mal len jedenásť rokov, keď sa Cliveden vrhol medzi kráľovnú a toho šialenca so zbraňou. Stále si však pamätal, ako jeho matka plakala pri rozmazanom zábere policajta s detskou tvárou, ktorý sa chystal priniesť tú najvyššiu obeť.

Adam prelistoval časopis na stranu s teraz už známou fotografiou Clivedena obklopeného jeho milujúcou a mimoriadne fotogenicnou rodinou, ktorá bola na titulných stránkach všetkých novín a v televíznych správach. Cliveden bol na nej na idylickej pláži, bosý, s nohami vystretými pred sebou. Objímal svoju manželku Natashu, ktorej medovo blondáve vlasy rozfúkaval morský vietor a ramienko elegantných bielych letných šiat jej hravým spôsobom kĺzalo z útleho pleca. Na kolenách im sedeli dve rozkošné deti – Jamie a Arabella. Všetci boli opálení, mali rovné biele zuby a žiarili, ako keby fotograf použil instagramový filter. V skutočnosti to však bola len šťastná kombinácia časopisu *Hello!*, dobrých génov a peňazí.

Adam si pomyslel, že existuje veľa zvráskavených bývalých policajtov so zlomenými zubami, ktorým sa stále darilo budovať si mediálnu kariéru na základe minulých úspechov (oslovovali ich, aby napísali „pocty“ a „analýzy“ a zaplnili nekonečné stránky reportáží o vraždách). Pre Clivedena by bolo veľmi jednoduché urobiť to isté a Adam ho obdivoval za to, že namiesto toho zotrval v prvej línii. Odmietol odpočívať na vavrínoch a prešiel k závažným trestným činom, kde si upevnil svoju reputáciu vďaka prestížnemu počtu úspešných odsúdení a objavení obrovského množstva drog. Jeho smrť bola bezpochyby veľkou stratou – a národ volal po spravodlivosti. Adam sa na chvíľu zastavil, aby si prezrel fotografiu muža obvineného z Clivedenovej vraždy: Jimmy Knight, bývalý trestanec s mŕtvym pohľadom, ktorý by človeku vedel privolať nočné mory. Adam uvažoval, ktorá komora dostane na starosť obhajobu. Keď otočil stránku a pod nadpisom *Je doživotie dostatočným trestom pre vraha hrdinského policajta?* našiel článok rozzúreného komentátora, nikomu túto úlohu nezávidel.

Vlak sa pomaly plazil cez tieň elektrárne v Battersea a konečne dorazil na londýnsku stanicu Victoria. Adam prestúpil na linku metra District Line do stanice Temple, odkiaľ absolvoval poslednú časť svojej cesty cez kľukaté uličky v Middle Temple, okolo gotickej

nádhery Kráľovského súdneho dvora a po schodoch s vlajkami až ku komore Stag Court. Hluk ho zasiahol okamžite, keď otvoril leštené čierne dvere; networkingová akcia bola v plnom prúde. Advokáti z tých najlepších právnických firiem v meste popíjali šampanské s najlepšími právnikmi zo Stag Court, vchádzali a vychádzali zo zasadacích miestností alebo sa prechádzali po schodoch a hlasno sa smiali.

Nikto si nevšimol Adama, ktorý sa opatrne pretláčal okrajom davu a snažil sa do nikoho nevraziť. Catherine Jordanová bola obklopená skupinou advokátov. Napäto počúvali jej temný príbeh o najnovšom obžalovanom zo znásilnenia, ktorý sa jej však podarilo premeniť na zábavnú historku. Adam sa potil, a to nielen kvôli svojej košeli z umelého materiálu. V Oxforde nikdy v podobných situáciách nevynikal. Spoločenská neohrabanosť, ktorá mu často kazila čas na univerzite, ho sprevádzala aj v reálnom svete, kde ju pociťoval ešte intenzívnejšie. Nešlo o to, že by sa s ním ľudia nechceli rozprávať – jeho vysoká, urastená postava, melancholické zelené oči a ostré líčne kosti často priťahovali pozornosť. Problém bol v tom, že nikdy nevedel, čo má povedať. Ako veľmi si želal, aby bol jedným z tých ľudí, pre ktorých to bolo ľahké – sebavedomé držanie tela, zásoba anekdot, hlasný smiech.

V jednej z väčších zasadačiek objavil provizórny bar, chaoticky rozložený na sklenenom konferenčnom stole. Tony, hlavný úradník a železná ruka komory, nedávno zbavil miestnosti závesov a kobercov s výraznými vzormi, ktoré ich zdobili už desaťročia, a nahradil ich sklom a béžovou farbou. Adam to považoval za zaujímavú voľbu pre komoru, ktorá mala chronický problém s červeným vínom. Práve otváral fľašu piva Beck's, keď pocítil mravčenie na krku, čo mohlo znamenať len jedno: zbadala ho.

„Georgina, ahoj,“ povedal a snažil sa, aby jeho hlas znel čo najvyrovnanejšie. Jeho spolužiačka Georgina Devereauxová sa na neho pozerala ako sokol na myš, s jemným úsmevom na dokonalých

ružových perách. Mala súkromné vzdelanie, dobré kontakty a bola mimoriadne obratná na večierkoch a spoločenských podujatiach – Georgina bola všetkým, čím Adam nebol. Bolo by to v poriadku, keby na konci stáže nedostal miesto len jeden z nich. A Georgina bola favoritkou, čo Adamovi pravidelne dokazovala.

„Konečne si sa rozhodol ukázať sa, čo? Myslela som si, že po tom, čo si zase prehral jednoduchú žiadosť o kauciu, budeš potrebovať trochu času osamote,“ poznamenala sarkasticky a našpúlila pery.

Novinky sa šíria veľmi rýchlo, pomyslel si Adam.

„Vlastne to nebolo až také jednoduché,“ odvetil a snažil sa zmieriť jej úder neutrálnou priateľskou. „Môj klient, Dale McGinn...“

„Ach, Adam, vlastne ma to vôbec nezaujíma!“ prerušila ho Georgina so smiechom, ktorý sa ozýval ako cinkajúce sklo. „Chcela som ti len povedať, že som už Tonyho informovala, že prídeš neskôr. Nebol z toho veľmi nadšený.“

Dočerta, pomyslel si Adam. Dúfal, že sa mu podarí preklíznuť a Tony si nič nevšimne. Zabudol však na tohto vlka v ovčej koži. Georgina, ktorá už zbadala niekoho zaujímavejšieho a dôležitejšieho, ako bol Adam, sa mu pozerala ponad plece, prehadzovala si dlhé gaštanové vlasy a tvárila sa koketne. Adam pochopil narážku a zamieril na chodbu, aby si odložil batoh do skrinky, manévrujúc medzi davom ľudí v oblekoch z krajčírskych obchodov na ulici Savile Row a v úzkych sukniach. Dvere poštovej miestnosti boli zatvorené, čo bolo nezvyčajné, a hneď ako ich Adam otvoril, pochopil prečo. Stál tam Martin Norton, člen Kráľovskej súdnej rady, „taktický gényus bez konkurencie“ podľa platformy *The Legal 500*, a podľa výrazu tváre jeho spoločnícky dokazoval, že má talent aj v iných oblastiach.

Adam zabuchol dvere a otočil sa k nim chrbtom, keď zbadal Tonyho, ako sa s rozzúrenou tvárou rúti chodbou. Tony s vyholenou hlavou a mohutnou postavou vyzeral ako vyhadzovač a bol aj rovnako desivý.

„Ech!“ zavrčal na Adama so svojím typickým chrapľavým cockneyovským prízvukom. „Koncipient či nie, nechcem vidieť nikoho z mojich ľudí postávať a získať, keď majú príležitosť budovať obchodné vzťahy!“

Podobne ako „networkingová akcia“ bolo „budovanie obchodných vzťahov“ jednou z Tonyho obľúbených nových fráz. Zo školy odišiel v šestnástich a v osemdesiatych rokoch si začal zarábať na živobytie vo svete advokátskych komôr, kde úradníci len dvíhali telefón a sledovali, ako prúdia peniaze. Jeho obchodný inštinkt bol však rovnako prvotriedny ako jeho obleky. Vedel, že tie časy sú už dávno preč. Tony veril, že ak chce Stag Court prežiť, musí sa stať korporáciou. Vydal sa tak na misiu a svoju chátrajúcu advokátsku komoru chcel prispôbiť novému svetu.

Adam by Tonyho takmer ľutoval, keby sa ho tak nebál. Vedel, že úradník si tento večer predstavoval ako akúsi slávnostnú konferenciu, kde najvplyvnejší londýnski právnici budú zdvorilo diskutovať o svojich právnych špecializáciách a vyberú najlepších advokátov zo Stag Court, ktorí sa ujmu ich ďalších lukratívnych prípadov. Rozliate šampanské a vášnivé objatia na kopírke rozhodne neboli to, čo mal na mysli.

„Kde ste boli, Green?“ zavrčal Tony. „Nemohol som vám dať jasnejšie inštrukcie týkajúce sa začiatku dnešnej akcie.“

„Ehm, áno, prepáčte,“ povedal Adam a zvýšil hlas, aby prehlušil eskalujúce stonanie z druhej strany dverí. „Zdržal som sa na magistráte v Bexley, lebo...“

„Musíte si ma mýliť s niekým, koho to zaujíma,“ prerušil ho Tony hrozivo a zdvihol obočie. „Moju plnú pozornosť budete mať len vtedy, keď, po prvé, zaplatia, a po druhé, vyhráte. Teraz choďte a začnite konverzovať!“

Keď Tony odišiel zastrašovať niekoho iného, Adam sa napil piva a prezrel si chodbu v snahe rozhodnúť sa, ktorý advokát je najmenej zastrašujúci. Spoznal Magdu Frankovú, ktorá nedávno zastupovala

klienta v prípade lúpeže. Adama nemala veľmi v láske, odkedy sa po-
bral hľadať priateľku ich obžalovaného v hale magistrátu, no na jeho
nesmelé oslovenie odpovedali štyri ženy a následne tam vypukla bitka.

Kiežby vedel povedať niečo duchaplné. Človek, s ktorým sa chcel
porozprávať, Bobby Thompson, člen Kráľovskej súdnej rady, stál
trochu bokom od davu a s povýšeneckým výrazom na tvári popíjal
pohár vody.

Bobby bol hrdý na svoje korene v jamajskej komunite robotníč-
kej triedy v Birminghame a k práci advokáta sa dostal v čase, keď bol
rasizmus bežnou a akceptovanou súčasťou tejto profesie. Napriek
všetkým prekážkam sa stal jednou z vedúcich osobností a práve Bo-
bbyho neuveriteľne inšpiratívny prejav, ktorý predniesol v Adamo-
vej škole v rámci programu na podporu mládeže, ho priviedol sem,
do Stag Court. Adam už odvtedy, čo sa stala tá vec s jeho otcom – ale
teraz nebol čas na to myslieť –, vedel, že chce robiť niečo, čo urobí
svet spravodlivejším. No až Bobby a jeho prejav o naliehavosti vy-
tvorenia justičného systému, ktorý by odrážal dôstojnosť tých, ktorí
ho využívajú, mu ukázali, že kariéra v právnom odbore môže byť
reálna. Po stovkách hodín štúdia, neohrabanom pokuse stať sa úpl-
ne novým človekom a odhodlanom sľube, že minulosť zostane tam,
kde patrí, bol tu, koncipient v Bobbyho advokátskej komore. Teraz
by tie networkingové schopnosti mohli mať skutočný význam.

„Myslíš, že sa Bobbymu zdá zvláštne, ako veľmi na neho zízaš?“

Rupert Harrington s vlasmi pieskovej farby, plecami hráča ragby
a s očarujúcimi jamkami na lícach štuchol Adama do rebier.

„Ja ne...“

„Len si ťa doberám, kamoško,“ povedal Rupert a podal Adamovi
ďalšie pivo. „Tu máš, vyzeráš, že ho potrebuješ. Poďme niekam inam
– nie som si istý, či tu chcem byť, keď dá Martin prídavok...“

Adam cítil, ako sa mu uvoľnili plecia, a nasledoval svojho pria-
teľa do hlavnej haly. Rupert bol bezprostredný, dobrosrdečný a do-
kázal upokojiť každého. Ako najnovší zamestnanec v Stag Court sa

stal neoceniteľným zdrojom rád najmä preto, lebo bol pred rokom v Adamovej situácii. Práve on Adama varoval, aby neposlúchol oficiálne pokyny komory „klásť akékoľvek otázky bez ohľadu na to, ako hlúpo znejú“. Rupertova múdra rada znela: „Rob to len vtedy, ak ti neprekáža, že všetci advokáti budú hovoriť ‚Pred šiestimi mesiacmi mi položil naozaj hlúpu otázku‘ a kvôli tomu ti odmietnu dať stálu pozíciu.“ Rupert mal taktiež hlasovať o Adamovej budúcnosti, ale našťastie nebol typom človeka, ktorý by si viedol zoznam hlúposti a prešlapov. Bol to jediný človek, s ktorým sa mohol Adam (relatívne) voľne rozprávať bez obáv, že by sa mu to v budúcnosti vrátilo.

„Ešteže je tu toľko trestných advokátov. Tony by bol totiž schopný do konca večera niekoho zavraždiť,“ prehodil Rupert veselo. „Bol som hore a v miestnosti s kancelárskymi potrebami šnupú lajny na kartotékových zložkách...“

„No, poradil by som mu, aby si na kauciu zavolał niekoho iného ako mňa,“ utrúsil Adam a pripil si s Rupertom. „Dnes som mal ďalší hrozný deň.“

„Pokračuj.“

„Môjho klienta zatkli za vlamanie do stávkovej kancelárie, ale trval na tom, že to neurobil. Vravel, že ide o zámenu identity – páchatel je na kamerovom zázname v starom červenom drese Manchesteru United a minulý týždeň mi povedal, že to nie je on. Dnes som bol preto pripravený podať žiadosť o kauciu, bol som sebavedomý, mal som pripravený krátky prejav – a potom ho priviedli. Neuhádneš, čo mal na sebe.“

„Čo?“

„Červený dres Manchesteru United.“

Rupert zaklonil hlavu a rozosmial sa. Adam sa usmial, ale netrvalo to dlho.

„Green!“ Nezameniteľný chrapľavý hlas Jonathana Taylora-Camerona, Adamovho dohliadajúceho advokáta, sa majestátne niesol z druhej strany miestnosti.

„Veľa šťastia,“ poprial mu Rupert ironicky a potľapkal Adama po pleci. Adam sa s obavami pohol smerom k svojmu mentorovi s bujnou hrivou a premýšľal, či ho, podobne ako Tony, nebude karhať za dnešné vystúpenie na súde.

„Tak,“ povedal Jonathan a na chlapčenskej tvári sa mu zjavil široký úsmev. Mal päťdesiat rokov, ale napriek malému brušku, ktoré mu pribudlo v strednom veku, si zachoval šibalský vzhľad. „Ako ste dnes dopadli?“

Bolo to prvýkrát, čo mu položil podobnú otázku. Zvyčajne sa nezaujímal o Adamov pokrok v „druhom polroku“, šesťmesačnom období, počas ktorého mohli žiaci zastupovať svojich klientov na súde, namiesto toho, aby vykonávali len podradnú prácu svojho dohliadajúceho advokáta.

„No, nebol to práve verdikt, v ktorý som dúfal, ale...“

„Nie, nie, nie, to som nemyslel,“ prerušil ho Jonathan a mávol rukou nad Adamovými slovami, akoby odháňal nepríjemný zápach. „Myslím, ako ste dopadli s kvetmi?“

Adam na to takmer zabudol. Jonathan mu ráno zavolať a tvrdil, že naliehavo potrebuje, aby Adam poslal kvety jeho milenke Allegre.

„Á, áno, všetko je vybavené,“ uistil ho Adam. „Na kartičku som dal napísať ‚Nikdy viac, miláčik‘, ako ste chceli.“

„Dobre, dobre,“ povedal Jonathan. „Pridali ste aj to, ako mi chýbajú jej kypré stehná, alebo sme sa zhodli, že to je už príliš?“

Adam otvoril ústa, aby odpovedal, ale ich rozhovor nečakane prerušil Tony. Jeho predchádzajúci hnev akoby zmizol a nahradilo ho zlomyseľné vzrušenie.

„Pán Taylor-Cameron, pán Green,“ oslovil ich s iskrami v očiach. „Podte so mnou. Mám pre vás niečo veľké.“